Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG

27-11-52

KUIFJE

48

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

In dit nummer :

EEN VOLLEDIG VERHAAL IN VIER BLADZIJDEN DOOR FRANS CRAENHALS

HET LEVEN VAN DWIGHT D. EISENHOWER DE MAN VAN DE DAG

Dwight D. Eisenhower werd geboren in Denison op 14 November 1890 en verbleef tijdens zijn jeugd in Abilene, in de staat Kansas. Vader en moeder Eisenhower hadden te zorgen voor zes stevige, levendige jongens en het was niet makkelijk de eindjes aan mekaar te knopen. De jongens moesten spoedig een hand uit de mouwen steken. Terwijl de ene het gras ging maaien, verkocht de tweede limonade en was de derde krantenjongen. Vader werkte in een melkerij en...

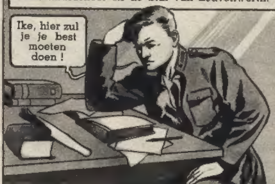

Om 21 jaar is Dwight cadet in West Point. Hij is een middelmatig leerling, die niet veel van tucht houdt...

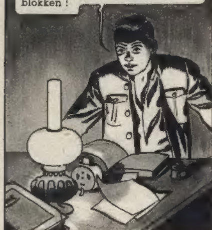
Ook hier zijn het de sportieve kwaliteiten die Eisenhower onderscheiden. Hij voldoet nochtans ook in de andere vakken en wordt tot officier gepromoveerd.

Dwight wordt een man. Hij neemt zijn taak nu ernstig op, treedt in het huwelijk en vervult de opdrachten, die hem toevertrouwd worden, tot grote tevedenheid van zijn oversten. Tijdens de oorlog 1914-1918 is hij instructeur in verschillende opleidingskampen en besluit als militair carrière te maken. Hij gaat naar de Commandoschool en de Staf van Leavenworth.

De studies zijn zwaar. Eisenhower huurt een zolderkamer, behangt de muren met kaarten en plannen, en zet zich vol moed aan het werk.

Eisenhower komt als eerste uit Leavenworth en in de krijgsschool is hij nogmaals primus. Op de kandidatenlijst voor de Staf, staat zijn naam naast deze van George Marshall...

★

In Europa gaat het ondertussen niet schitterend. De spanning tussen de volkeren van het Avondland neemt toe. Een conflict schijnt onvermijdelijk...

In 1938 wordt Oostenrijk bij Duitsland aangehecht, in Maart 1939 wordt Tsjecho-Slovakije bezet en op 1 September van hetzelfde jaar volgt de veldtocht tegen Polen. Frankrijk en Engeland verklaren Duitsland de oorlog. Denemarken, Noorwegen, Holland, België en Frankrijk worden bezet.

In naam van de Verenigde Staten verklaart president Franklin Roosevelt op 11 December de oorlog aan de totalitaire mogendheden.

Achter z'n schrijftafel te Fort Lewis bijt Eisenhower op te tanden...

Onvermoeid staat hij op de bres om de soldaten een perfecte opleiding te geven...

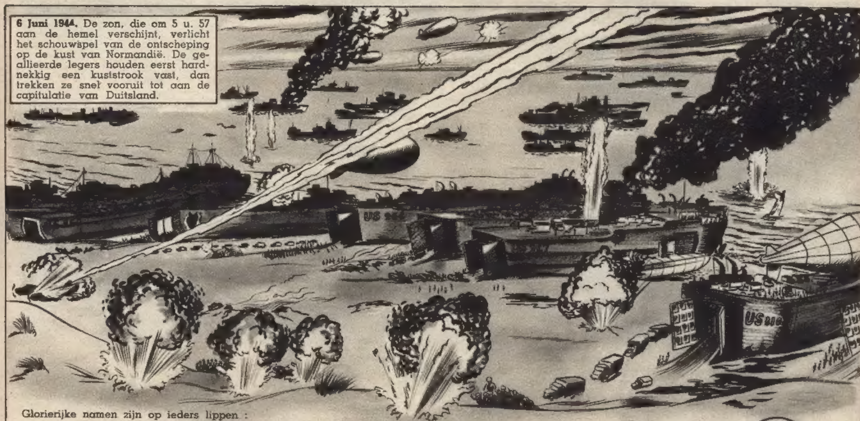

Mijne heren, ik herhaal het nog eens : uw onderofficieren moeten goed weten dat ze geen enkel element mogen verwaarlozen.

Glorierijke namen zijn op ieders lippen :

Maarschalk Bernard Montgomery.

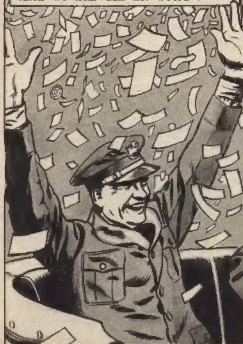

Generaal Bradley.

Luchtmaarschalk Arthur Tedder.

Generaal de Lattre de Tassigny.

Generaal Patton.

Generaal Patch.

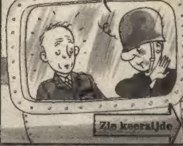

Maar de vacantie duurt niet lang. Men doet beroep op Eisenhower om de demobilisatie te organiseren, een ondankbare en vermoeiende taak. Eisenhower is van mening dat hij veel te beroemd is. Van alle kanten doet men hem mooie voorstellen en wordt hij gevraagd. Zelfs de industrie biedt hem hopen geld aan... De publieke opinie is ten zeerste met hem ingenomen en men spreekt van hem als van de toekomstige president van de Verenigde Staten.

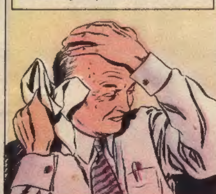

De taak van de nieuwe president is zwaar en zijn verantwoordelijkheid groot. Welke toekomst wordt hem voorbehouden ?

Tijl Uilenspiegel

Tijl en zijn vrienden hebben een kaperschip buit gemaakt. Een Spaans galjoen zit hen gevaarlijk op de hielen...

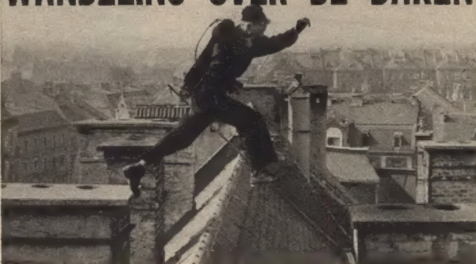

(Wordt voortgezet.)

WANDELING OVER DE DAKEN

HEB je last van duizeligheid, bekijk deze foto's dan niet te lang, want je zou zo meteen van je stoel kunnen vallen !

Indien je in München woonde, zou je Heinrich Wiedemayer, de meester-schoorsteenveger, bijna iedere dag over de daken zien wandelen met de onbekommerde zelfzekerheid van een cirkusartist. Van de haken, die deel uitmaken van zijn uitrusting, maakt hij nooit gebruik. Steeds kiest hij de gevaarlijkste weg en, om tijd te winnen, springt hij lenig van de ene schouw naar de andere, en heeft nog nooit een ongeluk gehad. Het moet zijn dat de corporatie van schoorsteenvegers van München nog zulke evenwichtskunstenaars telt, want het aantal ongelukken is zeer gering : 5 ten honderd. De leerlingen-schoorsteenvegers mogen hun beroep pas na vele jaren opleiding zelfstandig uitoefenen.

Wiedemayer heeft ook een stokpaardje. Zou je kunnen raden welk zijn geliefkoosde bezigheid is, en waaraan hij z'n Zondag wijdt ? Aan alpinisme ! De gevaren die hij iedere dag loopt, zijn voor hem slechts kinderspel :

— Hoog in de bergen, daar riskeer je ten minste iets, verklaarde hij lachend.

★

1. — *Op dertig meter boven de grond wandelt Wiedemayer zo rustig over de daken als over een brede stoep !*

2. — *Wiedemayer gooit eerst z'n raagbol in de schouw die hij moet vegen...*

3. — *... en volgt dan zonder aarzelen dezelfde weg.*

4. — *Zodra de schouw schoongemaakt is, windt hij z'n touw op en gaat zoals hij gekomen is : over de daken...*

ONZE GROTE PRIJSVRAAG

Geduld ! Onze grote prijsvraag heeft dit jaar enkele weken vertraging, doch... uitgesteld is niet verloren ! Er wacht jullie een **GROTE VERRASSING** !

In een hoekje met een BOEKJE

LEO EN LEA BIJ DE LAPINOS

IN ons blad verschenen vóór vier jaar de avonturen van Leo en Lea, twee grappige dierenfiguurtjes, de enige die Hergé ooit getekend heeft. De Uitgeverij Casterman brengt deze avonturen thans ook in een mooi album, wat kleiner van formaat dan die van Kuifje en Jo en Jetje, maar goedkoper en even goed gedrukt en verzorgd. Dit boekje zal vooral de jongste lezers boeien. Wie een geschenk zoekt voor een nichtje of neefje, zal hier zijn gading vinden, al wordt dit album, net als alle andere van Hergé, evengoed door lezers van bij de zeven en zeventig geapprecieerd.

DE MANITOBA ANTWOORDT NIET MEER

VOOR enkele jaren verschenen in ons blad de avonturen van Jo en Jetje en hun aapje Jokko in het onderzees laboratorium van een gekke professor. Thans brengt de Uitgeverij Casterman van Doornik deze avonturen in album in de mooie Hergé-reeks die al onze lezers kennen. Een beter Sint Niklaas-geschenk kan men vragen noch krijgen. En wie al de andere albums van Hergé heeft, zal ook dit album in zijn collectie niet willen missen.

DE UITBARSTING VAN DE KARAMAKO

ZO luidt de titel van het tweede deel van de avonturen van Jo en Jetje en hun aapje Jokko. Jo en Jetje die met een verlaten sloep gingen varen en opgepikt werden door de mannetjes van de gekke professor die hun als proefkonijnen wou gebruiken, konden gelukkig met een onderzeese tank uit het schuiloord van de gek geworden geleerde ontsnappen en een vulkanisch eiland bereiken. Ze worden echter achternagezet door de mannen van de geleerde, en beleven heelwat avonturen alvorens ze uit de handen van de gevaarlijke professor geraken. Ook een zeer boeiend boek.

SPIEGHELKEN

IN dit boekenhoekje worden doorgaans alleen boeken aangekondigd die geschreven werden voor jongens en meisjes onder de vijftien jaar. Vandaag maken we graag een uitzondering op deze regel (oudere meisjes en jongens lezen « Kuifje » toch ook, al is het soms stiekem) voor het dagboek van een jong meisje van Maria Rosseels. Meisjes houden meer van dagboeken dan jongens. Aan onze lezeressen boven de zestien raad ik graag de lectuur van dit met zorg, humor en gevoel genoteerde dagelijkse belevenissen van een studente van 17-18 jaar aan. Ze zullen er plezier aan beleven ! (Uitgave Lannoo, Tielt, prijs ingenaaid 50 frs, gebonden 75 frs.)

JOHAN.

DE BUIT VAN DE ZEE

TEKST :
JAMES TAYLOR
TEKENINGEN :
RAOUL AUGER

Vader, vertel de kinderen al die geschiedenissen niet! Duikers zijn grote dwazen en ik wil niet dat mijn zonen het ooit worden!

Lang geleden woonde er in Liverpool, de grote haven in het Westen van Engeland, een kleine jongen die John Johnstone heette, en aan grootvaders lippen hing telkens deze zijn herinneringen als duiker ophaalde. John wilde duiker worden...

Zwijg! Het is ernstig! De kruiser « Georges V » verloor z'n jacht met al de briefwisseling van de vloot aan boord! Twee facteurs verdronken! Ik heb twee duikers nodig. John en Paynter jullie gaan!

Hoera!

Nadien werkte John als scheepstimmerman in Australië, dan brak de oorlog van 1914 uit en hij trad in de duikersschool van het leger. Op zekere dag deelde hun leermeester hen mede, dat zij een heel belangrijk werk kregen.

gevaarlijk !

Mears bewoog niet. De reusachtige vis zwom dan naar John, en deze laatste moest veel moeite doen om zijn handen te beschermen en onbeweeglijk te blijven staan. Toen ze weer boven stonden vroeg John aan de directeur :

Zeealen van die grote kunnen je met een hap een arm afrukken. Het enige wat je doen kunt, is je handen verbergen en onbeweeglijk blijven staan.

Na de oorlog ging John terug naar Australië en ontmoette er de duiker John Le Noutry. Deze gaf hem de kans sensationneel werk te verrichten. Het ging nl. om het vlot maken van een gezonken cargo. De lading bestond uit 4.500 staven rood koper voor een waarde van 25 millioen francs.

gekipt was. Het grootste gedeelte van de brug lag bloot, wat de zaak vergemakkelijkte. Het landschap rondom was woest en eenzaam, doch John was immers niet gekomen om het panorama te bewonderen !

De kok van het schip, bijgenaamd Titanic, wou absoluut dat John het fornuis boven haalde. De lading van het schip had men met groenten, aardappelen en hooi overdekt, dat alles lag in het water te rotten. John en zijn vriend Anderson moesten zich eerst door die kwalijk riekende brij werken, vóór ze het koper konden ophalen. Ten einde raad, liet John het schip springen...

De ontploffing zou, jammer genoeg, ook het fornuis van Titanic meesleuren. Men zou de kok eerst echter nog een poets bakken. Men fotografeerde hem op het ogenblik dat hij de vinger op het knalsein lei... Nauwelijks had hij dit gebaar gemaakt of zijn fornuis viel aan stukken. Tot aan het einde van de expeditie sprak Titanic geen woord meer...

e operatie gelukt. Heel het
uim was schoongeveegd en
aardoor werd de taak van
e duikers gemakkelijker.
480 koperstaven konden
pgehaald worden en John
ad een hele spaarpot.
Iij wou nu voor eigen re-
ening beginnen...

Op zekere dag moest hij twaalf grote bollen kaas ophalen die in een zeven meter diepe rivier gevallen waren. Nauwelijks had hij ze opgepikt, of ze rolden terug uit z'n handen. Eindelijk viste hij ze met een groot garnaalnet op...

De kazen waren natuurlijk week geworden door hun verblijf in het water en toen John ze in de mand lei, waren ze niets meer dan een kleverige, gele massa.

In Port Phillip lag de « Casino » voor anker. Een oude schuit van vierhonderd ton, die nog slechts door verf en cement aan mekaar hing. Door het gewicht van het cement hing de schuit helemaal uit haar evenwicht, maar de ingenieur maakte zich erg boos wanneer men met zijn ouwe notenschelp lachte...

Ja, de « Casino » is een misbaksel en wat zou je dat ? Ze gaat veel sneller dan ieder andere boot en heeft de beste schroef van heel de Britse marine, ze werd uit brons gegoten !

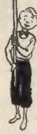
De schroef was in goede staat en de « Casino » deed dienst als kustvaarder. Tijdens een geweldige storm verging het schip echter samen met de kapitein en acht matrozen. Johnstone was de volgende dag reeds ter plaatse want, ondanks de fouten van de ouwe schuit, scheen het vergaan onverklaarbaar. John zou het mysterie oplossen...

(Wordt voortgezet.)

Jongensstad

TIJDENS de jongste tien jaren zijn er zowat overal in Europa jongenssteden uit de grond gerezen. In eigen land, zowel als in Frankrijk en in Italië. Vóór enkele weken leidde een jongen van veertien jaar de journalisten door de Italiaanse jongensstad van Santa Marinella, bij Rome.

De hele sliert persmannen volgde de jongen op de voet door de industriewijk waar zij een schoenmakerij, een drukkerij, een pottenbakkerij en een smidse konden bewonderen. In de landbouwwijk ontdekten de journalisten een modelhoeve, en in de havenwijk troffen ze een echte miniatuurhaven aan met schepen en een vuurtoren !

— Wat denken jullie van dit alles, mijn heren ? vroeg de jonge gids.

De verslaggevers die niet vlug verwonderd zijn, stonden toch verbaasd voor deze prachtige prestaties.

— Wie is er op het idee gekomen, vroeg een van hen, om deze model-jongensstad uit de grond te stampen

— Dat is een hele geschiedenis, antwoordde de jonge gids zelfzeker. Na de oorlog, zwierven er veel kinderen zonder ouders door ons land. Meestal moesten we leven van wat we konden stelen, tot Antonio Rivolta zich om ons bekommerde. Hij riep enkele jonge zwervers samen en vroeg ons of wij met hem samen wilden leven. « Wij zullen een eigen stad bouwen ! » beloofde hij ons. We waren een en al geestdrift, en dat werd het begin van het grote avontuur.

De journalisten vonden hun gids sympathiek, want hij was er in geslaagd hen geestdriftig te maken voor de onderneming waar hij zo fier op ging en het zijne had toe bijgedragen.

— In het begin waren we maar met vijf en twintig, en nu zijn we reeds met meer dan twee honderd vijftig ! Wij hebben een eigen bank, en de lire werd bij ons vervangen door de « verdienste ».

— En zijn jullie hier tevreden ? vroeg een van de reporters.

— Ja zeker, mijnheer. De poort van het verwaarloosde landgoed, waar we onze jongensstad mochten opbouwen, staat steeds open, en nog nooit is er een jongen weggelopen !

In hun verslagen onderlijnden de Italiaanse journalisten vooral de levensvreugde die ze overal aangetroffen hadden bij de « burgers » van de jongensstad, waar soms wel eens gevochten wordt, maar waar alle ruzies steeds worden bijgelegd, want iedereen is er bezield met de wil een man te worden.

Kuifje

GROOT NIEUWS !

Over TWEE WEKEN een
NIEUW TEKENVERHAAL
van
BOB DE MOOR
dat nog boeiender is dan
De Leeuw van Vlaanderen :

DE KERELS VAN VLAANDEREN

NIEUW !
Twee prachtige albums die je zullen bevallen :

HET SPAANSE SPOOK
door **Willy Vandersteen** (48 frs.).
(Uitgave De Standaard, Antwerpen.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN CORENTIN
door **Paul Cuvelier** (59 frs.).
(Uitgave : Ed. du Lombard, Brussel.)

Beide albums zijn mooi ingebonden en te verkrijgen **ten kantore van ons blad** en in alle boekwinkels.

KUIFJE (weekblad). *Redactie, Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel. P.Ch.R. 1909.16
Uitgever-Directeur : Raymond Leblanc. — Gedrukt in helio door : De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

Abonnements-prijzen	*België*	*Buitenl. en Belg. Kongo*
Ab. drie maand.	70.— fr.	80.— fr.
Ab. zes maand.	135.— fr.	155.— fr.
Ab. één jaar	265.— fr.	300.— fr.

KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abonnementsprijs : fl. 4,00 per kwartaal.

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN FRED FUNCKEN

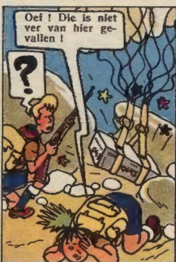

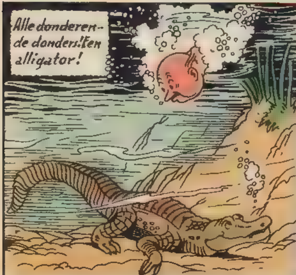

(Wordt voortgezet.)

DE SCHAT van BEERSEL

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

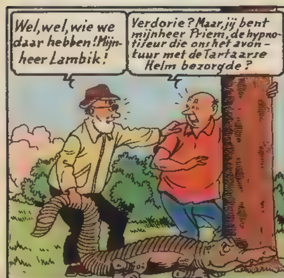

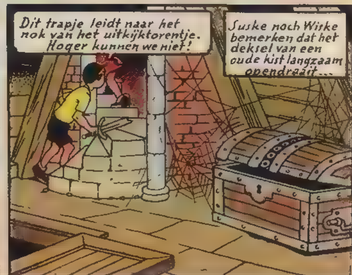

(Wordt voortgezet.)

TEXAS SLIM

Stroom Arrowhead, een oude cow-boy van de Old Fellows Ranch en vriend van Texas Slim, werd in een steeg van San Antonio vermoord. Koen meent de moordenaar gezien te hebben en geeft z'n persoonsbeschrijving De verdachte werd door de politie opgespoord en ook ontdekt, doch kon opnieuw ontsnappen door een agent neer te schieten...

ROMAN VAN MARCEL ARTIGUES
ILLUSTRATIES VAN P. CUVELIER

HET ZADEL VAN STROOM VERDWIJNT

De optimistische voorspellingen van O'Morrigan omtrent de gevangenname van de gangster waren intussen niet uitgekomen. Hij was zelfs niet eens geïdentificeerd. Men had de archieven en documenten bovengehaald met foto en levensloop van verdachten die van ver of nabij op hem geleken en ze aan Koen voorgelegd. Deze had ze met z'n scherpe blikken bekeken en de schurk op geen enkel van de foto's kunnen herkennen. De klopjachten georganiseerd in de streek van Laredo hadden niets opgeleverd. De misdadiger was door de mazen van het net geglipt en waarschijnlijk was hij er in gelukt de grens tussen Texas en Mexico te overschrijden. Er waren altijd grensbewoners die « ongewensten » de grens over hielpen.

De publieke opinie had zich van het geval meester gemaakt, zodanig zelfs dat de aanslag op de petroleumputten, die toch veel belangrijker was, naar het tweede plan verbannen werd. Dit kwam door de persoonlijkheid van Koen en de rol, die hij in het geval gespeeld had. Nog geen vier en twintig uren na de moord was hij reeds de held en de ster van de dag en werd geïnterviewd en belegerd door liefhebbers en verzamelaars van handtekeningen. Het ontbrak er nog slechts aan dat Hollywood hem tegen baar goud de hoofdrol in een sensatiefilm aanbood.

Alhoewel Koen een heel eenvoudige jongen was, zou hij misschien wel behagen geschept hebben in die populariteit, waren de omstandigheden anders geweest. Nu kon hij niet vergeten dat de oorzaak van al die herrie rond zijn persoontje de dood van de oude cow-boy geweest was. In zijn ogen werd Stroom een van die zonderlinge « grootooms », die naar de vreemde uitweken en waarvan men in sommige families nog spreekt. Soms keren ze eens terug naar hun geboorteland om even vlug weer te verdwijnen en in de vreemde onder te duiken. Grootoom Stroom was, helaas, vertrokken voor een reis zonder terugkeer !

Tante Jeanne bekeek de zaken uit een heel andere hoek. Haar slecht humeur was tot woede overgeslagen toen O'Morrigan haar het vriendelijk doch formeel bevel had gegeven in San Antonio te blijven en zich ter beschikking van het Gerecht te houden. Zoals eens Stroom, had ook de luitenant de heftigste aanvallen moeten doorstaan. Het was zo erg dat hij later knipogend tot Joyce zei :

— Zodra we die olijfkleurige rekel in handen hebben, laten we hem een kwartiertje bij miss Jeanne Hermans. Als hij ons na die tijd niet te hulp roept en verklaart liever de strop te krijgen dan zulk 'n foltering, snap ik er niets meer van !

Hijzelf had aan die foltering toch moedig weerstaan, want tante Jeanne had hem niet op zijn beslissing kunnen doen terugkomen. Zijzelf mocht de stad verlaten, indien ze zulks wenste, doch Koen, als voornaamste getuige, moest er blijven. Daar was niets aan te veranderen.

Het spreekt vanzelf, dat tante Jeanne niet bereid was haar neef te verlaten « in dat land van wilden, gekken, excentrieken en praalhansen. In dat land waar de mensen alles in het werk stelden opdat men van hen spreken zou, al was het dan ook na hun dood; waar ze zich lood in het lijf zouden laten jagen indien iedereen het maar zien kon... Het ergst van al was, dat ze daarbij dan ook nog onschuldige toeristen betrokken », zoals tante Jeanne zich uitdrukte. We laten haar de verantwoordelijkheid van deze uitspraak. Ze zou waarschijnlijk de eerste zijn om te bekennen dat dit vonnis geen steek hield indien ze niet verblind ware door woede !

« En die Koen ! Hij moest natuurlijk eerst het woord richten tot die domoor vermomd als voor een cirkusparade, die caricatuur van 'n Buffalo-Bill ! En alsof dat nog niet genoeg was, moesten de heren van de Wet er ook nog bij te pas komen. Dat ze zich toch alléén om de bandiet bekommerden, ze waren er toch mans genoeg voor ! »

Koen kreeg hele litanieën verwijten naar het hoofd geslingerd en hij vond het nog best eerbiedig te zwijgen... Een mooie afleiding was het zadel van Stroom, dat O'Morrigan hem liet overhandigen. Er waren geen vingerafdrukken op gevonden, wat nogal logisch was vermits de misdadiger het niet op het paard doch op z'n meester gemunt had. Koen droeg het zadel op z'n rug in de hotelkamer, die tante Jeanne juist verlaten had. Hij was diep ontroerd en kon de blikken niet afwenden van dat erfstuk dat hem nu dubbel lief was, omdat het deel uitgemaakt had van de magische uitrusting van de ruiters die zijn lecteur en zijn verbeelding, sedert

zijn prilste jeugd bevolkt hadden. Daar was het bronk-saddle nu, mooi in al de eenvoud van z'n gehoornde vorm verleend door de knop en de zadelboog. Mooi was de rode bronsglans van het wildleder waarin de koperen spijkers, door het lange gebruik, schitterden als zilver. Mooie brede stijgbeugels aan het einde van de lange stijgbeugelriemen, verbreed door beschermende rosideros, die het mogelijk maken op te stijgen zonder het been te plooien...

Het zadel was de trouwe gezel van een leven vol galoppades en rustpozen, bijna even bewogen als de wilde ritten zelf. Gezeten op dit zadel als op een beweegbare zetel, had Stroom mijlen en mijlen afgelegd over de prairies, de wouden, de savannes en de heuvels. Hij had er zijn hoofd op gelegd en, alhoewel hard, was dit zadel voor hem zachter geweest dan om het even welk donskussen. In zijn Indiaans deken met purperen en oranje strepen gewikkeld, was hij op dit zadel ingeslapen. Aan het einde van de strings, de riemen die aan het zadel bevestigd zijn, had Stroom's zadel de uitrusting van de eeuwige zwerver moedig gedragen. Het zadel rook naar het zweet van mens en dier, naar het bloed van hun gemeenzame wonden, de geur zelf van de eenvoudige en edele opdrachten die ze samen vervuld hadden in de harde zuiverheid van hun harten en lijven onder Gods wijde hemel.

Het zadel was het overblijfsel van de riddertijd, van die half menselijke- half dierlijke Iliade waaraan men het verbonden had, door z'n dubbele cincha, aan de buik van het paard dat de cow-boy, die de lasso slingerde tijdens de achtervolging van mustangs en buffels, gewillig droeg.

Wanneer Koen het zadel genoeg bewonderd had, met ogen die langsom vochtiger werden, en het met bevende vingers gestreeld had, zag hij er weer het spook van de ruiter op zitten, die door een laffe moordenaar was neergeveld. Hij liep buiten in de hoop al wandelend enige verstrooiing te vinden.

Toen hij terugkeerde wachtte hem een verrassing.

Het zadel lag niet meer in de kamer, maar tante Jeanne, die was er ! Zij gaf ook dadelijk de nodige ophelderingen :

— Doe geen moeite die vod, die je mee in deze kamer bracht, terug te vinden. Ik heb je, bij m'n weten, niet de toelating gegeven om die hoop lompen bij te houden die me, op de koop toe, aan onaangename dingen herinnert !

— Wat heb je met dat zadel gedaan ? vroeg Koen naar adem snakkend. Hij was er bleek van geworden.

— Ik heb het verkocht, vriend.

— Verkocht !

— Ja, aan één van die sjacheraars gecamoefleerd in antiquairs, die de rariteiten van het oude Texas (zo beweren ze ten minste), ter beschikking stellen van de toeristen die absoluut willen gefopt worden ! De sjacheraar werd door mijn toedoen verwittigd, hij kwam onmiddellijk en heeft het ding meegenomen.

— Dat heb je dus gedaan ! Dat heb je durven doen !

Koen was half gek van pijn en opstandigheid. Voor de eerste maal in zijn leven koesterde hij tegenover tante Jeanne, die voor hem als een tweede moeder was, heel andere gevoelens dan liefde en eerbied ! Hij stormde naar de deur, vloog de trappen af en stond in de straat... Hij wist heel goed wat hij wou. Te allen prijze het zadel, het erfstuk van de ouwe Stroom Arrowhead terugvinden. Daarna mocht er komen wat wilde... Koen kende al de winkeltjes waarover tante Jeanne het had. Hij had ze reeds lang ontdekt en hun schatten bewonderd. Het duurde dan ook niet lang of hij had de handelaar in kwestie gevonden.

— Mr. Stuyvesant, zei de handelaar toen Koen binnentrad — want hij kende, net als iedereen in de stad (dat waren de weldaden van de publiciteit) de jonge vreemdeling dadelijk — het spijt me geweldig ! Ik heb dat zadel in volle vertrouwen van je tante gekocht en wist niet dat jij het daarmee niet eens was. Ik zou je het zadel dadelijk terugbezorgen, doch dit is, jammer genoeg, onmogelijk ! Nog geen uur geleden heb ik het zadel voortverkocht aan een jongen van het Westen, waarschijnlijk de zoon van een boer. Hij is vertrokken zonder me z'n naam of adres te geven. Ik kan je alleen zeggen dat hij ongeveer vijftien jaar oud was, net als jij, hij was ros als een oranjeappel en heel zijn gezicht stond vol sproeten.

Koen luisterde al niet meer. Hij stond daar als verpletterd door deze nieuwe slag van het noodlot.

Dan voelde hij dat iemand op zijn arm tikte. Hij draaide zich om en zag een cow-boy, een echte, alhoewel hij vijf en dertig jaar jonger moest zijn dan Stroom en modern gekleed was : een grote, witte stetson met kap « die tien liter bier bevatten kon » (naar de geheiligde formule) vastgehouden met lederen band, een hat-band met gouden kwasten, smaragdkleurig hemd, zijden bandane, beige damhertlederen broek, rijk bestikte laarzen, blinkende sporen en in zijn hand een rijzweep waarvan de knop een Indianenkop verbeelde.

— Boy, zei hij, ik was onwillekeurig getuige van je gesprek met de boss van het magazijn. Ik vind het erg jammer voor je en ik wil iets voor je doen...

(Wordt voortgezet.)

Victoria presenteert

AVONTUUR IN DE FAR-WEST

Verrast en woedend verbergen de Zwartvoeten zich

Die schurk van een Bill Bockey heeft ons nogmaals bedrogen ! Breng hem me levend of dood !

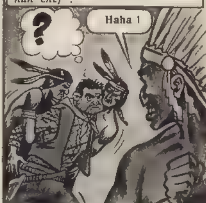
De grenadier en de sheriff profiteren van de kalmte om in het saloon de nodige verdedigingsmaatregelen te treffen...

Alles blijft stil, maar het is heel zeker de stilte voor de storm...

Daar leiden twee Zwartvoeten de niet begrijpende Bill Bockey voor hun chef .

(Wordt voortgezet.)

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN JACQUES LAUDY

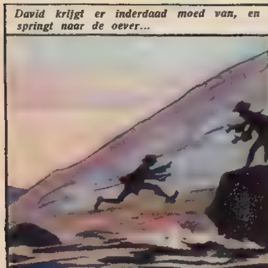
Colin Roy, bijgenaamd de Rode Vos, werd vermoord en de Campbells zoeken de streek af om de schuldige te vinden. Verdacht van medeplichtigheid, ziet David zich genoodzaakt te vluchten in gezelschap van zijn vriend Alan Breck...

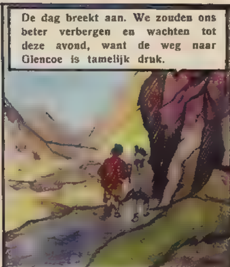

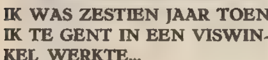
Wordt voortgezet.

HA! DIE GOEIE OUWE TIJD!

ZUCHTTE MONSIEUR JOSEPH

Toen ik onlangs op een avond met een vriend in een bekend restaurant ging eten, sloegen we een praatje met de maître d'hôtel. We waren de laatste gasten in het restaurant en hij had ons zo piekfijn en stijlvol bediend, dat we hem zeer sympathiek vonden en graag van hem een en ander wilden vernemen over zijn beroep.

De maître d'hôtel was grijs en moest wel meer dan zestig jaar zijn. Het eerste wat hij ons meedeelde was dat hij weldra zijn beroep zou moeten opgeven om plaats te maken voor jongeren, daar hij de leeftijdsgrens had bereikt. Hij vond dat zeer spijtig, want hij achtte zich nog in goede gezondheid en had nog geen lust om op pensioen te gaan. Na zijn rekeningen in orde gebracht te hebben kwam hij nog even terug. En dan vertelde hij ons zijn hele carrière in het hotelbedrijf.

IK WAS ZESTIEN JAAR TOEN IK TE GENT IN EEN VISWINKEL WERKTE...

Mijn werk bestond er in de bestellingen van de huismoeders en de restaurants stipt en snel uit te voeren en zo leerde ik al de hotelbazen en hun personeel kennen. Ik voelde me aangetrokken tot de stiel, en aanvaardde met beide handen de uitnodiging van de baas van het Rubenshotel om zijn kok in de keuken te helpen. In dat huis leerde ik de eerste beginselen van de kunst van de lekkerbekken. Ik wilde vooruit, en zag te Brussel meer mogelijkheden dan te Gent. Ik was 19 jaar, toen ik op een morgen, in 1904, om zeven uur langs de Anspachlaan wandelde en daar plots mijn naam hoorde roepen :

— He, Jozef !

Ik keek om, en daar herkende ik een kameraad in de kellner die de stoelen van een café weer op hun plaats zette.

— Zeg stropke, wat kom jij hier doen ?

— Werk zoeken, man. Ergens in de keuken van een of ander hotel.

— Wil je bij ons in de zaal niet komen helpen ?

— Ja zeker. Welk zijn de voorwaarden ?

En mijn kameraad stelde me even later voor aan de baas van de Taverne Jos, die juist een kellner zocht, en in minder dan vijf minuten was ik aanvaard.

DEZELFDE DAG NOG STOND IK IN DE GELAGZAAL VAN EEN VAN DE GROOTSTE BRUSSELSE CAFE'S...

... die vooral door bankiers en wisselagenten werd bezocht, met een witte kiel (die droegen de kellners voor de eerste wereldoorlog allemaal). Ik bleef niet lang beginneling. Kort daarna ging ik over naar een goed befaamd hotel in de Koninklijke straat. Ik bleef nooit lang op eenzelfde plaats. Mijn principe was : nergens langer dan één jaar blijven, omdat er in ieder hotel andere klanten, andere methodes, andere specialiteiten waren, en men er dus niet langer dan één jaar moet blijven om alles te zien, te horen en te leren, wat voor de stielkennis nodig is.

Je mag niet vergeten, dat er toen geen ambachtscholen bestonden, waar men je de beginselen van een vak en de ervaring van ouderen meegeeft. In mijn beginnelingentijd moest men zelf alles maar zien te leren wat men leerde wilde. Anders kon men zijn weg niet maken in het vak en moest men maar ter plaatse blijven trappelen. En dat was ik in geen geval zinnens.

De stiel moest men toen leren bij een chef die je aanvaardde. En als beloning kreeg je dan 's avonds 10 ct. om een glas bier te drinken.

In 1906 werkte ik te Antwerpen, in een aldaar toen zeer bekend restaurant, dat nu niet meer bestaat en de beste touristenklanten had met zijn specialiteiten. Ik had het toen al tot **demi-chef** gebracht. (Je moet weten dat heel de terminologie in het bedrijf franstalig was en het nog grotendeels is.) Het verandert maar zeer langzaam.

Drie jaar later had ik het tot chef gebracht en werkte in die hoedanigheid in een nachtrestaurant aan de Naamse Poort, te Brussel. In de Zomer deden we het seizoen aan de kust, te Spa of in de Ardennen.

Op de vooravond van de eerste wereldoorlog, in 1913, was ik weer op mijn eerste plaats aangeland : de Taverne Jos op de Anspachlaan, maar dan als chef ! Mijn opeenvolgende werkkringen hadden me al de knepen van het vak geleerd. Ik was nu wijs genoeg om op mijn beurt beginnelingen op te leiden.

Aan mijn ontelbare leerlingen heb ik zeer goede herinneringen bewaard. Velen hebben het verder gebracht dan ik zelf. Ze zijn een eigen zaak begonnen, en er zijn er zelfs enkelen die fortuin gemaakt hebben. Wanneer ze mij tegen komen op straat, zullen ze mij nog altijd eerst van ver groeten met een :

— Bonjour, Monsieur Joseph !

En dat doet een oude chef deugd aan het hart ! Er is niets schoner dan de dankbaarheid.

Na de wereldoorlog heb ik voor de eerste keer het seizoen gedaan te Oostende. Ik werkte toen in het hotel Imperial als **chef d'étage**. Het jaar daarop ben ik overgegaan naar La Renommée, op de Dijk, en dat is mijn haven gebleven. Ik heb daarna nog op veel andere plaatsen gewerkt, maar steeds ben ik in La Renommée, na min of meer langere perioden, terug gekeerd en nu ik gepensionneerd ben, ga ik daar nog een handje toesteken, 's Zondags en bij grote volkstoeloop. Dan herleef ik helemaal, wanneer ik opnieuw mijn lange rok mag aanschieten en de goede gang van zaken van een bloeiend hotelbedrijf kan helpen verzekeren. Dat is mijn lang leven !

In 1922 heb ik de hoogste rang in het beroep : **maître d'hôtel** verworven in het hoger vernoemd hotel op de Dijk te Oostende. Ik heb daarna nog gewerkt te Gent in de bodega Excelsior en het café-restaurant Grand Vatel. Onlangs ben ik gepensioneerd en heb de gouden medaille vijftig jaar trouwe dienst gekregen tijdens een viering op het stadhuis te Oostende, waar ik deken ben van de afdeling zaaldienst.

IN ONZE STIEL ZIJN ER TWEE GROTE SEIZOENEN...

verklaarde de deken van de zaaldienst. Het Winter- en het Zomerseizoen. Het eerste begint in November en eindigt in Maart, en het tweede begint veertien dagen na Carnaval, en wordt besloten in September. Vroeger was het reeds in Augustus gedaan. Toen zag men met Pasen geen toeristen aan de kust, en voor Juli was er bijna geen volk.

Thans lijdt het hotelbedrijf, dat enorme uitbreiding heeft genomen, aan een dubbele tegenslag : de buitenlandse toeristen, vooral de Engelsen, die vroeger onze beste klanten waren, beschikken over niet veel geld meer, en de Belgische kliënteel die nu zoals nooit te voren over eigen auto's beschikt, trekt er liever op uit naar de vreemde, naar Frankrijk, Spanje, Zwitserland, Oostenrijk en Italië... Velen komen nu voor 'n Zondagsuitstap, maar gaan dan picknicken in de duinen. Dat is natuurlijk wel aangenaam, maar niet interessant voor de hoteliers...

DE GOUDEN JAREN

Toen ik aan de gepensionneerde maître d'hôtel vroeg welke de schoonste jaren waren uit zijn lange loopbaan, die ongeveer met onze eeuw begonnen is, verklaarde hij me zonder aarzelen :

— Ha, dat was na de eerste wereldoorlog ! Van 1918 tot 1926 ! Toen liet men he tgeld maar rollen. Het kon niet op. Er werd veel verdiend en veel uitgegeven. Voor ons hotelpersoneel waren dat gulden jaren, die nooit meer teruggekomen zijn.

(Vervolg volgende week.)

JOHAN DE BRABANDER

Wat denk je van deze prijzen uit de tijd van Mr. Joseph (1912). Men kan dit tarief nu nog met heimwee bekijken in een bekend Brussels restaurant uit de Dominikanenstraat.

De negers van San Domingo zijn in opstand gekomen. Geholpen door Eustache konden Dr Durand en pater Lorenzo uit de gevangenis ontsnappen. Met een sloep hopen ze een veilig eiland te bereiken...

OPSTAND IN SAN DOMINGO

TEKENINGEN VAN CAPRIOLI

De brigantijn zwenkte lichtjes naar de sloep toe. Enkele zeelui met alles behalve aantrekkelijke gezichten keken naar de vluchtelingen...

— Werp een touw, riep Eustache.

Dit werd gedaan en Eustache bond zijn sloep aan het schip vast.

De bemanning van het schip bestond uit alle rassen, hoofdzakelijk blanken en negers, doch er waren ook Chinezen, Indianen en enkele Portugezen...

— Dat voorspelt hier n i e t s goeds, dacht de dokter.

Een man met het gezicht van een doghond en dreigende ogen trad nader :

— Ik ben de kapitein !

— Ben je Fransman ? vroeg Durand.
De zeeman grinnikte :
— Mijn vaderland is de zee ! Bezie m'n standaard !

De vluchtelingen zagen dan de sombere, onheilspellende kapersvlag in de hoogte rijzen...

— Wij zijn gevlucht voor de opstandige negers, maar ik zie...
De dokter was heel bleek geworden en voleinde zijn zin niet...
— ... dat we van de klavers naar de biezen gelopen zijn, lachte de kapitein. Ja, ja, jullie vergissen zich niet !

— Luister, wij bezitten geld noch goed en je wint er niets bij ons gevangen te houden. Laat ons weer in zee steken !

— Stilte ! snauwde de kapitein.
Dan gaf hij z'n lui een teken en beval :
— Zet hen bij de andere gevangenen !

— De negers ook ? vroeg de stuurman.
— Neen, die kunnen ons helpen !...

(Wordt voortgezet.)

De Chinees met de rode mantel

De zoon van de rijke Raveschot werd ontvoerd en de bandieten eisen een losgeld voor de vrijlating van de jongen. Rik en Rita verdenken een man, die zij « de Chinees » hebben genoemd van deze euveldaad...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

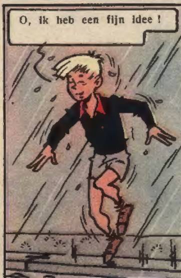

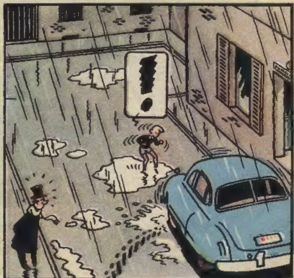

(Wordt voortgezet.)

Het vertelsel van de w

Illustraties van TONET TIMMERMANS

In de oude tijd leefde er in een vreemd land een wagenmaker en die had drie zonen. Nu gebeurde het op zekere dag dat de oudste zoon, die Jan heette, tot zijn ouders zei : « Geeft mij wat geld en bakt koeken voor mij, want ik wil de wereld ingaan en zoeken naar mijn geluk. » Zij konden hem die gedachten uit zijn hoofd niet praten en dus deden zij wat hij gevraagd had en hij ging, zonder naar iemand om te kijken, het land uit.

TOEN hij in de vreemde was gekomen, moest hij door een groot bos gaan en daar lag alles wat hij nodig had om een wagen te maken. « Waarom zou ik geen wagen maken, die alleen kan rijden ? » vroeg hij zich af. « Dat is kinderspel voor mij; ik zal veel sneller vooruitkomen en bij de mensen eerbied afdwingen. » Seffens begon hij uit te voeren wat hij zich voorgenomen had en hij was trots op zichzelf, omdat hij die schitterende inval had gekregen.

Hij had nog lang niet gedaan, toen hij vaststelde dat een oud vrouwtje achter hem stond en zij scheen veel belangstelling te hebben voor wat hij deed. Hij was kwaad en keerde zich om.

— Waarom staat gij op mijn handen te kijken ? vroeg hij.

— Moet ik soms mijn ogen in mijn zak steken ? luidde haar antwoord. Zeg mij wat gij maakt.

— Het gaat u niet aan, wees hij haar terecht en het klonk bepaald onvriendelijk. Hef u weg, of het zal u spijten !

— Gij zult het mij geen tweede keer moeten zeggen, besloot het vrouwtje. Eén zaak weet ik zeker en het is, dat uw wagen niet zal rijden.

En meteen was zij spoorloos verdwenen, zodat Jan van de wagenmaker zich afvroeg of hij al dan niet had gedroomd. Toch moest het zijn dat het geen droom was geweest, want toen hij zijn wagen gemaakt had en trachtte ermede te rijden, kon hij hem niet in beweging krijgen. Hij was teleurgesteld en zodanig kwaad, dat hij zijn wagen in brokken en stukken sloeg, waarop hij naar huis terugkeerde zonder dat hij zijn geluk had gevonden.

Korte tijd nadien was de tweede zoon van de wagenmaker, die Karel heette, het moe geworden in zijn huis en hij ging bij zijn ouders en zei : « Geeft mij wat geld en bakt koeken voor mij, want ik wil de wereld ingaan en zoeken naar mijn geluk. »

Hij wilde niet luisteren, toen zij trachtten hem ervan te overtuigen dat hij nergens beter kon zijn dan thuis en zo ging hij, zonder naar iets of iemand om te kijken, het land uit. Na enige tijd kwam hij in de vreemde en in een groot bos en daar zag hij, naast de brokstukken van zijn broeders wagen, alles liggen wat hij nodig had om een wagen te maken, die alleen zou kunnen rijden. Hij zette zich aan het werk en toen hij op zeker ogenblik omkeek, zag hij dat een oud vrouwtje achter hem stond, die al wat hij deed met veel belangstelling gadesloeg.

Ook hij maakte zich kwaad en vroeg :

— Hebt gij hier wat verloren soms ?

— Ik vraag mij af, antwoordde zij, of gij een wagen wilt maken, die alleen zou kunnen rijden.

— Gij hebt er geen zaken mee en hoe eer gij weg zijt, hoe liever ik het heb.

— Gij zult dat niet dikwijls moeten herhalen, besloot zij. En het is ook niet nodig dat gij uw werk voortzet, want uw wagen zal niet rijden.

Hij wilde haar zijn hamer naar het hoofd werpen, maar toen hij zich omdraaide om zijn voornemen ten uitvoer te brengen, stelde hij vast dat het vrouwtje verdwenen was. Haar bedreiging ging echter in vervulling, want toen zijn wagen gemaakt was, bleek het onmogelijk hem alleen te laten rijden. Dat ergerde Karel zodanig, dat hij het voorbeeld van zijn oudste broeder navolgde en zijn wagen in brokken en stukken sloeg. Daarop besloot hij naar huis terug te keren, aangezien hij zijn geluk in de wereld niet had gevonden.

Toen zijn tijd daartoe was gekomen, ging ook de jongste zoon van de wagenmaker, die Adolf heette, bij zijn ouders en zei :

— Geeft mij wat geld en bakt koeken voor mij, want ik wil de wereld ingaan op zoek naar mijn geluk.

Zijn ouders antwoordden :

— Doe wat ge niet laten kunt, want gij zult spoedig terugkeren, zoals uw broeders teruggekeerd zijn.

Adolf luisterde wel naar die woorden, maar besloot toch te vertrekken en dus ging hij het land uit. Hij kwam in de vreemde en in het bos waar hij de brokstukken zag liggen van de wagens die zijn broeders gemaakt hadden en daarnaar kijkende, besloot hij, evenals zij een wagen te maken, die alleen zou kunnen rijden. Hij stelde zich onmiddellijk aan het werk en ging zodanig in zijn bezigheid op, dat hij niet gezien had dat een oud vrouwtje achter hem stond, die aandachtig al zijn bewegingen in het oog hield.

— Wat doet gij, mijn vriend ? vroeg zij op zeker ogenblik.

Hij schrok op van haar stem, maar wilde dat niet laten blijken en verschafte haar gewillig de uitleg die zij vroeg.

— Ik maak een wagen, die alleen zal kunnen rijden.

— Dat is een goed gedacht, jongen, antwoordde zij. Het zal gebeuren zoals gij het wenst. Uw wagen zal alleen kunnen rijden, als degene die erop zit voortdurend zingt of fluit, en hoe rapper hij zingt of fluit, des te rapper zal de wagen rijden.

Het kwam uit zoals het vrouwtje het had voorspeld; de wagen kon rijden zonder dat hij met paarden was bespannen en hij reed rapper of trager, naargelang Adolf, die op de wagen zat, rapper of trager floot of zong. Hij reed als een koning door het land, want overal kwamen de mensen toegelopen. Zij stonden met hun mond open van verbazing en zeiden « o ! », als zij het wonder aanschouwden. Zo reed Adolf naar de grote stad waar de koning woonde.

Ik wil de wereld in en zoeken naar mijn geluk !

Op een avond had hij een zonderlinge ontmoeting; op het ogenblik dat hij met zijn wagen bij een afspanning aankwam, waar hij de nacht door wilde brengen, stond daar een oud moedertje, die hem vroeg of zij op zijn wagen mocht zitten. Zij moest nog tien mijlen verder zijn, waar haar dochter woonde. Het kindje van die dochter was ziek en het oude moedertje wilde er naartoe om het kind te genezen.

Hebt gij hier soms wat verloren ?

Waarom zou ik haar dat genoegen niet doen, sprak Adolf bij zichzelf. « Als ik in uw plaats mocht zijn, zou ik ook bij dat zieke kindje willen gaan. » En hij nam het oude moedertje op zijn wagen en zong sneller dan hij het ooit had gedaan, opdat zij zo rap mogelijk ter plaats en bij het zieke kindje had kunnen zijn. Toen zij afstapte, bedankte zij hem met schone woorden en meteen ging zij in de zak van haar onderrok en haalde er een oude stuiver uit. « Meer kan ik niet missen », zei ze, « maar bewaar dit geldstuk. Mocht gij ooit in grote nood verkeren, werp het dan in de lucht en spreek een wens uit vóór het op de grond is gevallen. Omdat gij een goed hart hebt, zal die wens worden volbracht. Onthoud echter goed wat ik zeg : één keer kunt gij wensen en niet meer. Rijd nu nog een kwartier verder; daar zult gij een afspanning vinden waar iemand op u zit te wachten. »

Het moedertje verdween in de bossen en Adolf reed nog een kwartiertje verder, hoewel het ondertussen donker was geworden en zijn mond droog was, zo lang had hij moeten zingen en fluiten. Op de aangewezen plaats stond er inderdaad een afspanning en er brandde licht achter al de ramen, alsof er een groot feest werd gevierd. Een feest was het evenwel niet, maar de hofmaarschalk van de koning was in de afspanning afgestapt. Hij was de man met de wagen die vanzelf kon rijden, op bevel van de koning tegemoet gekomen, want de koning had over die wagen gehoord en verlangde hem te zien.

Er werd Adolf veel eer aangedaan en 's anderendaags reed hij in het gezelschap van de hofmaarschalk naar de hoofdstad, waar een zee van volk te zamen was gestroomd. Iedereen sprak met geestdrift over de jonge wagenmaker, die een buitengewoon knap man moest zijn en de koning was zodanig benieuwd, dat hij zijn waardigheid vergat en op het plein kwam gelopen.

— Wat vraagt ge voor uw wagen ? vroeg hij aan Adolf. Was het de helft van mijn rijk, ik zal het u geven.

— De helft van uw rijk is te veel, antwoordde Adolf; ik zou niet weten wat ermee aan te vangen. Geef mij een paleis, waar ik met mijn

door ANDRE DEMETS

agenmaker

ouders en broeders kan wonen en alles wat wij nodig hebben om in weelde te leven. Dan is de wagen voor u.

— Ge zult hebben wat ge verlangt, zei de koning.

En de koning stond hem een paleis af, met knechten en geld, kostbare meubels en kleren, en alles wat er nodig was om een weelderig leven te leiden. Adolf ontbood zijn ouders en zijn broeders en zij kwamen zich in het paleis vestigen en waren het spoedig gewoon gelukkig en rijk te zijn. Iedereen behandelde hen met eerbied en zij lieten er zich op voorstaan, dat zij de vrienden van de koning waren.

Ondertussen had de koning de wagen gekregen. « Maar vergeet niet », had Adolf hem gezeid, « dat ge moet zingen of fluiten, of dat hij niet zal rijden. » De koning verzekerde dat hij het zou onthouden en in de eerste tijd dacht hij eraan en vergat niet wat hem werd aangeraden.

Maar op zekere dag gebeurde het nu, dat er een bedelares kwam aanbellen aan het paleis waar de wagenmaker woonde met zijn gezin. De knecht die opendeed, zond haar weg en sloeg de deur dicht voor haar neus, maar zij bleef op de trappen zitten tot er iemand zou komen, wie zij haar nood zou klagen. Het was Adolf zijn moeder die kwam, en die maakte zich kwaad, omdat er een bedelares stout genoeg was haar aan te spreken.

— Hef u weg ! schreeuwde zij, alsof ze tot een schurftige hond zou gesproken hebben.

De bedelares had zeven kinderen, zei ze, en ze hadden sedert daags te voren geen melk meer gehad.

— Moet ik voor hen zorgen misschien ? Ik zou werken, als ik in uw plaats moest zijn. Maak dat ge wegkomt, of ik zal de honden doen loslaten.

— Als er iemand moet werken, zult gij het zijn, dreigde de bedelares.

De vrouw van de wagenmaker schoot in een luide lach en joeg de bedelares weg. Maar zie, toen zij de volgende dag wakker werd, was het paleis verdwenen; de knechten, de meubels, de schone kleren en alle kostbaarheden waren verdwenen. Zij lag op de blote grond in het plantsoen, waarin het paleis had gestaan en haar man en haar zonen lagen nevens haar. Wat was er gebeurd ? Zij kon haar ogen niet geloven, maar zij wreef haar ogen uit en toen dacht zij aan de bedreiging van de bedelares, en zij begreep dat die bedreiging in vervulling was gegaan. Zij begon te wenen en door haar snikken werden haar man en haar zonen wakker.

— Ga naar de koning, zei ze tot

Adolf's moeder maakte zich kwaad...

Op een avond had hij een zonderlinge ontmoeting.

Adolf en zeg hem dat hij ons een ander paleis moet geven, want hij heeft toch de wagen die vanzelf rijdt van ons gekregen.

Adolf weigerde naar de koning te gaan en daarom ging zij zelf. Nu wilde het toeval dat de koning in een slechte bui verkeerde. In de laatste weken was het menigkeer gebeurd, dat zijn hoofd zo vol zorgen zat, dat hij vergat te zingen of te fluiten als hij met de wagen uitreed en dan wilde de wagen niet rijden en de koning werd kwaad en beklaagde zich dat hij zulk een wagen had gekocht. « Toen ik met paarden reed », zei hij, « had ik niet de minste moeite en nu moet ik zingen of fluiten, als ik anders zou kunnen rusten. » Daags te voren had hij drie keer naeen vergeten dat hij moest zingen of fluiten en telkens was de wagen stilgevallen, en dat had hem buiten zichzelf gebracht van woede, zodat hij bevel had gegeven de wagen in stukken te slaan en de stukken te verbranden.

Toen de vrouw van de wagenmaker nu bij hem kwam, werd hij kwaad. Hij snauwdé haar toe, dat hij haar door zijn soldaten zou laten buitenwerpen.

De vrouw van de wagenmaker liet zich zo gemakkelijk niet afschepen; maar toen was 't geduld van de koning op, en op een teken van zijn hand, grepen z'n soldaten haar vast en wierpen haar op straat. Zij keerde terug naar de straathoek waar zij haar familie had achtergelaten.

— Wat zullen wij nu doen? vroeg zij zich af en haar twee oudste zonen herhaalden de vraag, want het weelderige leven had hen verwend.

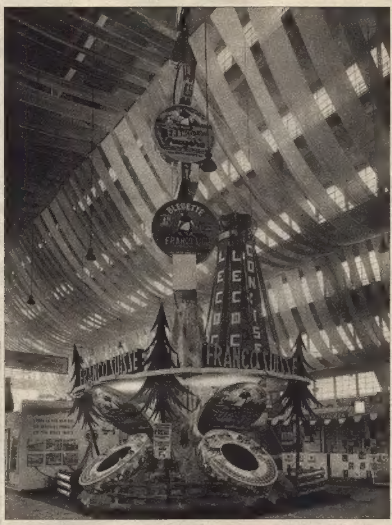
— Werken kunnen wij niet meer.

— Waarom zouden wij niet meer kunnen werken ? vroeg hun vader zich af. Ven heel mijn leven heb ik niets anders gedaan. Ik heb mij nooit gelukkig gevoeld in dat paleis.

Adolf dacht evenwel dat zij nog niet alles hadden verloren.Had hij nog niet de stuiver, die hij van het oudje had gekregen ? Hij stak zijn hand in zijn zak en haalde het geldstuk er uit, dat hij daarna in de lucht wierp, terwijl hij een wens uitsprak. « Ik zou willen, dat we weer in ons huisje zouden wonen, als vóór we de wereld introkken op zoek naar ons geluk. » Zijn wens werd terstond vervuld.

Zij woonden weer in hun oud huisje. In de wagenmakerij stond de wagenmaker met zijn drie zonen en zij maakten wagens. Zij spraken nooit meer over de wondere avonturen die zij beleefd hadden. Zij dachten niet meer aan het geluk, dat zij in de wereld wilden zoeken en, als zij nog niet gestorven zijn, werken zij nog van de morgen tot de avond.

DE KUIFJE's BON

Hoe vind je deze prachtige stand van de kaasfabriek FRANCO-SUISSE op het Voedingssalon ? Mooi, niet ! En niet alleen de stand is mooi, maar ook de foto is prachtig geslaagd.

★

OPGELET !

Volgende producten bieden jullie de KUIFJE's BONS. Verzamel al de punten die je door deze firma's aangeboden worden :

VICTORIA — PALMAFINA — Toselli — Heudebert — Materne — HORTON'S PRODUCTS — PILSBERG — FRIMA — FRANCO-SUISSE — Prosmans — KUIFJE

GESCHENKENLIJST

	Punten
1. Chromo's « REINAERT DE VOS », vijf reeksen (1-40, 41-80, 81-120, 121-160 en 161-196) .... Per reeks	60
2. Prentkaarten KUIFJE, vijf prachtige kleurprentkaarten. Per reeks	70
3. Briefpapier KUIFJE, vijf verschillende versieringen	80
4. KUIFJE's wimpel, drie kleuren, weerszijden bedrukt.........	100
5. KUIFJE's chromo's van de collectie « ZIEN en WETEN », reeksen van zes prachtige chromo's, groot formaat. Vliegtuigen. Reeksen 1.2. Luchtschepen. Reeksen 1.2. Spoorwegen. Reeks 1. Marine. Reeks 1. Per reeks	125
6. KUIFJE's portefeuille	200
7. KUIFJE's portefeuille, groot model	300
8. Bloc-notes KUIFJE	250
Bloc ter vervanging	50
9. KUIFJE's puzzle, in hout, standaard formaat, nieuw model	400
10. KUIFJE's puzzle, idem, groot formaat, nieuw model	500
11. Blokjesspel KUIFJE, nieuwe tekeningen	500

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

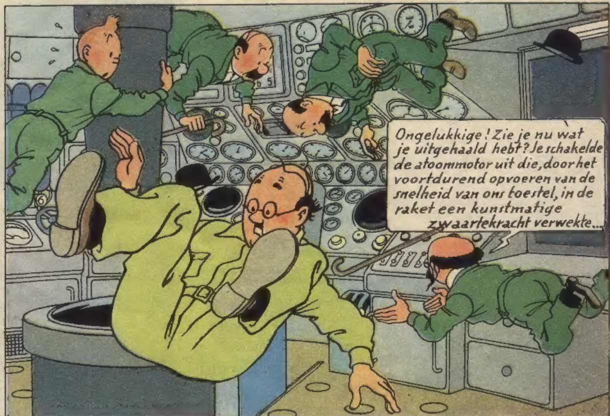
MANNEN OP DE MAAN...

Kuifje en zijn vrienden zijn op weg naar de maan. Een van de detectives is weer eens onhandig en veroorzaakt grote herrie in de raket...

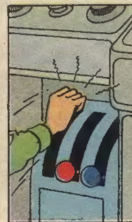

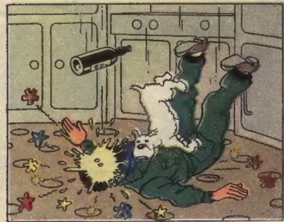

(Wordt voortgezet.)

VOLGENDE WEEK : VOORTZETTING VAN « HET SEIN STAAT OP ROOD »